

8. Ὁ Ἰησοῦς βαδίζει ἐπάνω στὴ θάλασσα.

Μετὰ τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ καὶ προτοῦ ἀκόμη τὸ μεγάλο ἐκεῖνο πλῆθος διαλυθῆ, ὁ Χριστὸς εἶπε στοὺς μαθητάς Του νὰ μποῦν στὸ πλοῖο, νὰ περάσουν στὴν ἀπέναντι παραλία τῆς λίμνης κι ἐκεῖ νὰ Τὸν περιμένουν. Ἐκεῖνος ἀνέβηκε στὸ βουνό, πού ἦταν ἐκεῖ κοντά, νὰ προσευχηθῇ καὶ νὰ περάσῃ τὴν νύχτα Του ἡσυχά.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐνῶ τὸ πλοῖο βρισκόταν στὸ μέσο τῆς λίμνης, ξέσπασε δυνατὸς ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα σηκωνόταν σὲ πελώρια κύματα. Οἱ μαθηταὶ προσπαθοῦσαν κωπηλατώντας νὰ προχωρήσουν πρὸς τὴν παραλία. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθωναν. Ἡ τρικυμία ἦταν μεγάλη, ὁ ἄνεμος ἀντίθετος καὶ κινδύνευαν νὰ πνιγοῦν.

Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν τοὺς ἐγκατέλειψε. Κατὰ τὰ ξημερώματα ἔτρεξε νὰ βρεθῇ κοντά τους, περπατώντας ἐπάνω στὰ κύματα. Ὅταν οἱ μαθηταὶ Του Τὸν εἶδαν νὰ περπατῇ πάνω στ' ἀφρισμένα κύματα, φοβήθηκαν, γιατί νόμισαν ὅτι ἦταν φάντασμα καὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν.

Ὁ Κύριος ὅμως, γιὰ νὰ τοὺς καθησυχάσῃ, τοὺς εἶπε: — Ἐγὼ εἶμαι· μὴ φοβᾶστε.

Ἀμέσως τότε ἐκεῖνοι γνώρισαν τὴ φωνή Του καὶ προσπαθοῦσαν νὰ πλησιάσουν, γιὰ νὰ Τὸν πάρουν μαζί τους. Ὁ Πέτρος μάλιστα γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι πραγματικὰ ἦταν ὁ Κύριος, Τοῦ εἶπε:

— Κύριε, ἂν εἶσαι Ἐσύ, πρόσταξέ με νὰ ἔρθω σὲ Σὲ περπατώντας ἐπάνω στὰ νερά.

— Ἐλα, τοῦ εἶπε ὁ Κύριος. Καὶ ὁ Πέτρος πήδησε ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ ἄρχισε νὰ περπατῇ πάνω στὴ θάλασσα καὶ νὰ πηγαίνει πρὸς τὸν Χριστό, σὰ νὰ πατοῦσε σὲ στεριά.

Ὅταν ὅμως σκέφθηκε ὅτι ὁ ἄνεμος ἦταν δυνατὸς καὶ φοβήθηκε, ἄρχισε νὰ βυθίζεται καὶ φώναξε δυνατὰ:

— Κύριε, σῶσε με.

Ὁ Κύριος ἀμέσως ἀπλωσε τὸ χέρι Του, τὸν ἔπιασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὀλιγόπιστε, γιατί δείλιασες;

Ἔτσι, κρατώντας ὁ Κύριος τὸν Πέτρο ἀπὸ τὸ χέρι, ἔφτασε στὸ πλοῖο. Μόλις ἀνέβηκαν ἐπάνω, ἔπαψε ἀμέσως ὁ ἄνεμος. Οἱ μαθηταὶ κατάπληκτοι ἀπὸ τὸ θαῦμα καὶ μὲ σταθερώτερη τώρα τὴν πίστι τους στὸν Χριστό, γονάτισαν μ' εὐλάβεια μπρὸς Του καὶ Τοῦ εἶπαν :

— Ἀληθινά, Ἐσὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ τὴν ἄγρια ἐκείνη τρικυμία ἡ θάλασσα ἡμέρωσε κι ἓνα ἐλαφρὸ ἀεράκι τοὺς βοήθησε νὰ φτάσουν γρήγορα στὴν Καπερναοῦμ.

Ἑρωτήσεις.

1) Μετὰ τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ ὁ Χριστὸς μένει στὸ βουνὸ μόνος. Γιατί; Τί φανερώνει τοῦτο; 2) Ὁ Χριστὸς ἤξερε ὅτι οἱ μαθηταὶ Του βρίσκονται στὴ θάλασσα· γιατί ἐπιτρέπει τὸν ἄνεμο καὶ τὴν τρικυμία; 3) Ἔχομε κανένα φόβο, ὅταν ξέρουμε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι μαζί μας;

9. Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου.

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἔμπαινε στὴν Καπερναοῦμ μὲ τοὺς μαθητάς Του, ἦρθε μπρὸς Του ἓνας Ρωμαῖος ἑκατόνταρχος, δηλ. ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ. Αὐτὸς διοικοῦσε ἑκατὸ στρατιῶτες¹ καὶ ὑπηρετοῦσε στὴν Καπερναοῦμ. Ἦταν καλὸς ἄνθρωπος καὶ ὅλοι στὴν Καπερναοῦμ τὸν ἀγαποῦσαν. Ὁ ἑκατόνταρχος αὐτὸς εἶχε ἓνα δοῦλο, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε πολὺ, βαριὰ ἄρρωστο ἀπὸ παραλυσία καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνη. Ἐπειδὴ πίστευε ὅτι μόνο ὁ Χριστὸς μποροῦσε νὰ τὸν κάμῃ καλά, Τὸν παρακαλοῦσε μὲ θερμὰ λόγια νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ὁ Χριστὸς συγκινήθηκε ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἑκατοντάρχου γιὰ τὸν δοῦλο του καὶ τοῦ εἶπε :

— Θὰ ἔρθω νὰ τὸν θεραπεύσω.

¹ Ὅπως ὁ δικός μας λοχαγός.